
[2005-18-RE](#)

CAUSA 2005-18-RE

Número de registre 248-2005. Recurs d'empara

AUTE DEL 6 DE JUNY DEL 2005

BOPA núm. 52, del 15 de juny del 2005

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 7 d'abril del 2005 per la representació processal de la Sra. Montserrat Dolcet Cristòfol, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del 17 de novembre del 2004, confirmada per l'aute del 15 de març del 2005, per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets a la presumpció d'innocència, a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que anul·li la resolució objecte de recurs "per haver-se produït una clara vulneració del dret de la meva mandant a la presumpció d'innocència i del seu dret a la jurisdicció i a un procés degut, retrotraient les actuacions al moment anterior de dictar-se la sentència esmentada, a fi d'acordar-ne una altra d'acord amb la qual es corregeixin els vicis i vulneració de drets constitucionals" i que "en atenció als greus perjudicis que ocasiona a la meva mandant l'execució de l'acte administratiu impugnat, DEMANO que es procedeixi a la suspensió de l'execució de dit acte fins a la resolució del present recurs";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 2 de maig del 2005;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Didier Maus.

Antecedents

Primer

El 31 de març del 2004, el Ministeri de Justícia i Interior va decidir desestimar la sol·licitud de renovació de l'autorització de residència i treball de la Sra. Montserrat Dolcet Cristòfol, perquè no residia de forma permanent i efectiva a Andorra. La recurrent va presentar recurs de reposició

davant el Govern i, el 2 de juny del 2004 va ser desestimat, tot i que la resolució no es va notificar fins al 16 de juny del 2004.

Segon

La representació processal de la Sra. Montserrat Dolcet Cristòfol va interposar, en temps i forma, una demanda davant la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles contra la resolució del Ministeri de Justícia i Interior i contra la desestimació tàcita del Govern. En aquest escrit també demanava la declaració de nul·litat de ple dret de la notificació de la resolució ministerial practicada per un agent de policia.

El 23 de juny del 2004, aquesta representació va presentar un escrit que demanava, a més, la declaració de nul·litat de la resolució expressa del Govern del 2 de juny del 2004.

Tercer

El 28 de juliol del 2004, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar la demanda de la Sra. Montserrat Dolcet Cristòfol per considerar en primer lloc, que “el Govern havia de resoldre i notificar la seva resolució per tot el dia 5 de juny del 2004, de contrari, el recurs quedava desestimat tàcitament. La demanda AD-057-1/2004 es presenta en temps degut l’11 de juny del 2004. Paral·lelament es comunica al demandant la decisió expressa (desfavorable) del Govern el dia 16 de juny del 2004 (...). A criteri d’aquest òrgan jurisdiccional, la decisió governativa –extemporània- del 2 de juny del 2004, és un mer acte confirmatiu de la decisió tàcita objecte d’aquesta demanda jurisdiccional i per tant no és susceptible d’ésser impugnada puix sinó s’ometrien els terminis de caducitat legalment establerts i a l’ensem es vulneraria el principi constitucional de seguretat jurídica.”

En segon lloc, també va denegar l’anul·lació de la notificació de la resolució ministerial per un agent de policia, ja que si bé l’afirmació relativa a la irregularitat de la seva situació immigratòria era prematura, no se li havia lesionat cap dret perquè “la pròpia resolució ministerial indica clarament que la decisió tenia efectes suspensius automàtics.”

I, en tercer lloc, va considerar que la defensa de la Sra. Montserrat Dolcet Cristòfol reposa substancialment en desacreditar les enquestes del Servei de Policia i que no va facilitar cap mena de prova en ordre a demostrar el contrari “puix si bé la càrrega de la prova pertany a l’Administració, no obsta que en aquesta matèria la persona concernida disposa fàcilment de proves de descàrrec que aquí ha eludit totalment, i aquesta mancança patent de col·laboració no pot afavorir-la.”

Quart

La representació processal de la recurrent va presentar un recurs d’apel·lació i, el 17 de novembre del 2004, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va confirmar la sentència del Tribunal de Batlles esmentada i va desestimar el recurs d’apel·lació.

Cinquè

La representació processal de la recurrent va presentar un incident de nul·litat d’actuacions contra la sentència del 17 de novembre del 2004 del Tribunal Superior de Justícia per considerar que es vulnerava el dret a la jurisdicció, el dret a un procés degut i el dret a la presumpció d’innocència.

Sisè

El 15 de març del 2005, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que desestimava l'incident de nul·litat per considerar que "la representació de l'agent es limita a reproduir les al·legacions que va formular al seu moment relatives a la validesa de la resolució tardana del recurs de reposició, a la notificació de la resolució administrativa de 31 de març de 2004, i a la prova de la residència efectiva a Andorra de la interessada, les quals ja van ser examinades i resoltes en la sentència que va posar terme al procés. En conseqüència, s'han de desestimar les pretensions de l'agent, en base als mateixos raonaments en què es va fonamentar la sentència impugnada."

Setè

El 7 d'abril del 2005, la representació processal de la Sra. Montserrat Dolcet Cristòfol va presentar un recurs d'empara per vulneració del dret a la presumpció d'innocència, del dret a la jurisdicció i del dret a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit, la part recurrent al·legava que la Sala Administrativa havia vulnerat el seu dret a un procés degut perquè havia aplicat de manera errònia la llei, concretament l'article 40 del Codi de l'Administració, que és clar quant al procediment que ha de seguir l'Administració, per tant la seva transgressió implica la nul·litat de l'acte. Així com també vulnera aquest dret la notificació de la resolució del Ministeri de Justícia i Interior, efectuada sense respecte del procediment legalment establert per un funcionari de policia.

Pel que fa al fons, aquesta part manifestava que el procediment administratiu en qüestió és un procediment sancionador ja que comporta efectes desfavorables per a l'administrat, concretament la no renovació de l'autorització de residència i treball, i que per tant cal aplicar els mateixos principis rectors del dret penal, entre els quals el dret a la presumpció d'innocència. Segons el seu parer, s'ha considerat la recurrent culpable d'uns fets "en base a unes proves nul·les, sense haver tingut opció aquesta part de rebatre-les compte tingut del desconeixement dels suposats testimonis que haurien declarat en relació als fets objecte de la causa."

La recurrent afegia que no s'havia respectat el principi de contradicció ja que no havia pogut contradir les declaracions dels suposats veïns, ressenyades en les enquestes efectuades pels agents de policia cinc anys abans. Per aquest motiu, la recurrent considerava que "en cap cas les proves poden ésser cobertes ni de secret ni de confidencialitat" i que per tant s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció i a un procés degut. També considerava que el fet que les enquestes fossin realitzades fa cinc anys indicava que existia una renúncia per part del Govern a sancionar.

Per acabar, aquesta representació processal demanava al Tribunal Constitucional que anul·lés les resolucions objecte de recurs "per haver-se produït una clara vulneració del dret de la meva mandant a la presumpció d'innocència i del seu dret a la jurisdicció i a un procés degut, retrotraient les actuacions al moment anterior de dictar-se la sentència esmentada, a fi d'acordar-ne una altra d'acord amb la qual es corregeixin els vicis i vulneració de drets constitucionals" i també que "en atenció als greus perjudicis que ocasiona a la meva mandant l'execució de l'acte administratiu impugnat, que es procedeixi a la suspensió de l'execució de dit acte fins a la resolució del present recurs."

Vuitè

El 2 de maig del 2005, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava que tant la sentència de primera instància com les resolucions del Tribunal Superior de Justícia donaven resposta de forma raonada i conforme a dret a totes les peticions de la part recurrent.

“A criteri del Ministeri Fiscal es troba mancada de fonamentació la pretesa lesió del dret a la presumpció d’innocència per quan no ens trobem davant d’un procediment sancionador i a la vegada la resolució recorreguda exposa motivadament com s’ha efectuat la valoració de la prova per la jurisdicció ordinària, en el marc de les seves competències.”

El Ministeri Fiscal recorda que el dret a la jurisdicció no comporta el dret a obtenir una resolució favorable a les pretensions del demandant, sinó tan sols el dret a que se’n dicti una fonamentada en dret i no arbitrària sobre les pretensions deduïdes, cosa que s’ha produït en les resolucions judicials objecte de recurs.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licitava la inadmissió a tràmit del recurs d’empara 2005-18-RE per manca de contingut constitucional en la pretensió formulada, de conformitat amb el que disposa l’article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

De l’estudi detallat de tota la documentació que consta en aquesta causa, es desprèn que la recurrent ha presentat un recurs d’empara les pretensions i el contingut del qual són substancialment similars o quasi idèntics al recurs presentat anteriorment pel seu espòs, recurrent de la causa 2005-3-RE, que el Tribunal Constitucional ha resolt mitjançant sentència en data d’avui. Per aquests motius, el Ple del Tribunal Constitucional considera que la motivació emprada en la causa 2005-3-RE pot ser represa de manera molt similar.

Certament, no correspon al Tribunal Constitucional pronunciar-se sobre el fons del litigi. L’apreciació concreta de la legalitat de la decisió de la no renovació d’una autorització de residència i treball correspon al jutge administratiu, salvat que el procediment seguit davant aquest jutge no hagi respectat el dret a la jurisdicció i el principi d’igualtat d’armes.

Així mateix, cal recordar que no existeix un dret automàtic a la renovació d’una autorització de residència i treball. A l’acabament del termini d’una autorització, correspon al Govern instruir la demanda de renovació i verificar que les condicions establertes per la llei estan reunides o no. En aquestes condicions, la no renovació no pot assimilar-se a una sanció, la qual cosa fa ineficax qualsevol comparació efectuada amb les normes del procediment penal, en particular amb la presumpció d’innocència.

En primer lloc, la recurrent al·lega que s’ha vulnerat l’article 10 de la Constitució pel fet que el Tribunal Superior de Justícia no ha respectat el principi contradictori en la realització de la prova. El Tribunal esmentat, en la sentència del 17 de novembre del 2004, té cura de pronunciar-se en relació amb aquest punt destacant que si la recurrent qüestionava les proves presentades per l’Administració, havia tingut la possibilitat de refutar-les presentant les seves pròpies proves, però no ho va fer. Per tant, no pot al·legar que només s’hagin presentat proves desfavorables a la seva causa, tant en la primera instància com en la segona.

En segon lloc, afirma que el Tribunal Superior de Justícia ha aplicat erròniament la llei en relació amb les al·legacions relatives a la nul·litat de les decisions negatives del Govern del 31 de març del 2004 i del 2 de juny del mateix any.

La part demandant posseeix tot el dret a dissentir de les decisions jurisdiccionals que li siguin contràries, però al Tribunal Constitucional li està vedat enjudiciar els judicis d'altres jutges o tribunals quan aquests es mouen en el seu propi àmbit de la interpretació i l'aplicació raonada del dret vigent i considera que una divergència d'apreciació entre els criteris de la demandant i els del jutge "no pot interpretar-se com la negació del dret a la jurisdicció que la Constitució reconeix."

En aquesta causa, el Tribunal Superior de Justícia, tant en la sentència del 17 de novembre del 2004 com en l'aute del 15 de març del 2005 que resolva l'incident de nul·litat d'actuacions, ha examinat les objeccions adduïdes per la recurrent, ha analitzat l'abast de l'article 40 del Codi de l'Administració, ha reprès la jurisprudència anterior en la matèria i ha considerat que aquestes objeccions no estaven fonamentades.

D'altra banda, mal que aquest Tribunal ha assenyalat en ocasions anteriors que el dret a la jurisdicció no es dóna en abstracte sinó com a garantia de drets i interessos concrets, en aquest cas, el dret a la jurisdicció invocat tracta de garantir el dret reconegut a l'article 22 de la Constitució, encara que a les al·legacions de la recurrent no es digui així. Ara bé, com preveu expressament la Constitució en el seu article 41.2, la tutela jurisdiccional prevista en l'article 22 esmentat és competència exclusiva de la jurisdicció ordinària i no és susceptible de recurs d'empara davant aquest Tribunal. En conseqüència, constituïria un frau a la Constitució utilitzar el seu article 10 per obtenir una empara exclosa expressament per la Constitució mateixa.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2005-18-RE, interposat per la representació processal de la Sra. Montserrat Dolcet Cristòfol, contra la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del 17 de novembre del 2004, confirmada per l'aute del 15 de març del 2005.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al Govern, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 6 de juny del 2005.

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

President

Vicepresident

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

Magistrat